A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2008. december 22.*

A C-336/07. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Verwaltungsgericht Hannover (Németország) a Bírósághoz 2007. július 19-én érkezett, 2007. június 14-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Kabel Deutschland Vertrieb und Service GmbH & Co. KG**

és

a **Niedersächsische Landesmedienanstalt für privaten Rundfunk**

között,

a **Norddeutscher Rundfunk**,

a **Zweites Deutsches Fernsehen**,

* Az eljárás nyelve: német.

az **ARTE GEIE**,

a **Bloomberg LP**,

a **Mitteldeutscher Rundfunk**,

az **MTV Networks Germany GmbH,** a VIVA Plus Fernsehen GmbH jogutódja,

a **VIVA Music Fernsehen GmbH & Co. KG**,

az **MTV Networks Germany GmbH,** az MTV Networks GmbH & Co. oHG jogutódja,

a **Westdeutscher Rundfunk**,

az **RTL Television GmbH**,

az **RTL II Fernsehen GmbH & Co. KG**,

a **VOX Film und Fernseh-GmbH & Co. KG**,

az **RTL Disney Fernsehen GmbH & Co. KG**,

a **SAT. 1 Satelliten-Fernsehen GmbH és társai**,

a **Regio.TV GmbH**,

a **Eurosport SA**,

a **TM-TV GmbH & Co. KG**,

az **ONYX Television GmbH**,

a **Radio Bremen**,

a **Hessischer Rundfunk**,

a **Nederland 2**,

a **Hamburg 1 Fernsehen Beteiligungs GmbH & Co. KG**,

a **Turner Broadcasting System Deutschland GmbH**,

az **n-tv Nachrichtenfernsehen GmbH & Co. KG**,

a **Bayerischer Rundfunk**,

a **Deutsches Sportfernsehen GmbH**,

az **NBC Europe GmbH**,

a **BBC World**,

a **Mediendienst Borkum – Kurverwaltung NSHB Borkum GmbH**,

a **Friesischer Rundfunk GmbH**,

a **Home Shopping Europe GmbH & Co. KG**,

a **Euro News SA**,

a **Reise-TV GmbH & Co. KG**,

az **SKF Spielekanal Fernsehen GmbH**,

a **TV 5 Europe**,

a **DMAX TV GmbH & Co. KG,** korábban XXP TV – Das Metropolenprogramm GmbH & Co. KG,

az **RTL Shop GmbH**

részvételével

folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: K. Lenaerts tanácselnök, T. von Danwitz, R. Silva de Lapuerta, G. Arestis (előadó) és J. Malenovský bírák,

főtanácsnok: M. Poiares Maduro,
hivatalvezető: R. Şereş tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2008. október 2-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Kabel Deutschland Vertrieb und Service GmbH & Co. KG képviseletében H.-J. Niemeyer és W. Spoerr Rechtsanwälte,

– a Niedersächsische Landesmedienanstalt für privaten Rundfunk képviseletében A. Fischer meghatalmazotti minőségben, segítője: C. Krebs juriste,

– a DMAX TV GmbH & Co. KG, korábban XXP TV – Das Metropolenprogramm GmbH & Co. KG képviseletében A. Luedtke és P. Kempermann Rechtsanwälte,

– a Eurosport SA képviseletében M. Schmittmann Rechtsanwalt,

– a Home Shopping Europe GmbH & Co. KG képviseletében R. Schütz Rechtsanwalt,

– a Norddeutscher Rundfunk képviseletében H. Brendel juriste, segítője: W. Hahn Rechtsanwalt,

– a VIVA Plus Fernsehen GmbH és társai jogutódjának, az MTV Networks Germany GmbH képviseletében J. Kreile Rechtsanwalt,

– a SAT. 1 Satelliten-Fernsehen GmbH és társai képviseletében C. Wagner és A. Gründwald Rechtsanwälte,

– a Westdeutscher Rundfunk képviseletében E.-M. Michel és M. Libertus juristes,

– a TM-TV GmbH & Co. KG képviseletében E. Freifrau von Weichs Rechtsanwältin,

– a német kormány képviseletében M. Lumma és J. Möller, meghatalmazotti minőségben,

– a belga kormány képviseletében T. Materne, meghatalmazotti minőségben, segítői: A. Berenboom és A. Joachimowicz ügyvédek,

– Írország képviseletében D. O'Hagan, meghatalmazotti minőségben, segítői: A. Collins SC és N. Cahill barrister,

– a svéd kormány képviseletében A. Falk, meghatalmazotti minőségben,

– az Egyesült Királyság Kormánya képviseletében V. Jackson, meghatalmazotti minőségben, segítője: M. Gray barrister,

– az Európai Közösségek Bizottsága képviseletében A. Nijenhuis és G. Braun, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról szóló, 2002. március 7-i 2002/22/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv („egyetemes szolgáltatási irányelv") (HL L 108., 51. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 367. o.) 31. cikke (1) bekezdésének értelmezése.

2 E kérelmet a Kabel Deutschland Vertrieb und Service GmbH & Co KG (a továbbiakban: Kabel Deutschland) és a Niedersächsische Landesmedienanstalt für privaten Rundfunk (Alsó-Szászország tartomány kereskedelmi műsorszolgáltatás terén illetékes hivatala, a továbbiakban: NLM) között, az utóbbi által az előbbire rótt, az NLM által megjelölt egyes műsorszolgáltatók által sugárzott televíziócsatornák műsorainak az analóg vezetékes hálózaton való terjesztésére vonatkozó kötelezettség tárgyában folyó peres eljárás keretén belül terjesztették elő.

Jogi háttér

A közösségi szabályozás

A 2002/21/EK irányelv

3 Az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásáról szóló, 2002. március 7-i 2002/21/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv („keretirányelv") (HL L 108., 33. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 349. o.; a továbbiakban: keretirányelv) az (5) és (6) preambulumbekezdésében kimondja:

„(5) A távközlési ágazat, a médiaágazat és az információtechnológiai ágazat konvergenciája magában foglalja azt, hogy minden átviteli hálózatnak és szolgáltatásnak egy egységes keretszabályozás hatálya alá kell tartoznia. Ez a keretszabályozás jelen irányelvből és […] [az »egyetemes szolgáltatási irányelvből«] […] áll (a továbbiakban: különös irányelvek). Az átvitel szabályozását el kell választani a tartalom szabályozásától. Ez a keretszabályozás ennélfogva nem terjed ki az elektronikus hírközlő hálózatokon elektronikus hírközlési szolgáltatások igénybevételével nyújtott szolgáltatások tartalmára, így a műsor-szolgáltatási tartalomra, pénzügyi szolgáltatásokra és egyes, információs társadalommal összefüggő szolgáltatásokra, ezért tehát nem sérti az ilyen szolgáltatások tekintetében – a közösségi jognak megfelelően – közösségi vagy nemzeti szinten a kulturális és nyelvi sokszínűség előmozdítása, valamint a médiapluralizmus védelme érdekében hozott intézkedéseket. […] Az átvitel szabályozásának és a tartalom szabályozásának egymástól való elválasztása nem sérti az ezek között meglévő kapcsolatok figyelembevételét, különösen a médiapluralizmus, a kulturális sokszínűség és a fogyasztóvédelem biztosítása érdekében.

(6) Az audiovizuális politikát és a tartalom szabályozását általános érdekű célok – így a véleménynyilvánítás szabadsága, a médiapluralizmus, a pártatlanság, a kulturális és nyelvi sokszínűség, a társadalmi integráció, a fogyasztóvédelem és a kiskorúak védelme – érdekében alkalmazzák. […]”

4 A keretirányelv 1. cikkének (3) bekezdése így rendelkezik:

„Ez az irányelv és a különös irányelvek nem sértik a közösségi, illetve nemzeti szinten a közösségi jognak megfelelően hozott, az általános érdekű célkitűzések elérésére irányuló intézkedéseket, különösen a tartalomszabályozással és az audiovizuális politikával kapcsolatos intézkedéseket.”

Az egyetemes szolgáltatási irányelv

5 Az egyetemes szolgáltatási irányelv (43) preambulumbekezdése szerint „[a] tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy a joghatóságuk alá tartozó vállalkozások számára arányos kötelezettségeket állapítsanak meg, jogos közrendi megfontolások alapján, de e kötelezettségeket csak akkor lehet megállapítani, ha ezek a tagállamok által a közösségi jognak megfelelően, egyértelműen meghatározott általános célok eléréséhez szükségesek, továbbá e kötelezettségeknek arányosaknak és átláthatóknak kell lenniük, valamint e kötelezettségeket rendszeres felülvizsgálatnak kell alávetni […]”.

6 Az említett irányelv „Végfelhasználói érdekek és jogok” című IV. fejezetében szereplő 31. cikkének szövege – a továbbítási („must carry”) kötelezettségekre vonatkozóan – a következő:

„(1) A tagállamok meghatározott rádióműsor- és televízióműsor-terjesztő szolgáltatások továbbítására vonatkozó, ésszerű továbbítási kötelezettségeket írhatnak elő a joghatóságuk alá tartozó, a nyilvánosság számára rádió- vagy televízió-műsorok szétosztására szolgáló elektronikus hírközlő hálózatokat szolgáltató vállalkozások számára, abban az esetben, ha az ilyen hálózatok végfelhasználóinak jelentős hányada e hálózatokat használja a rádió- és televízió-műsorok vételének fő eszközeként. Ilyen kötelezettségek csak abban az esetben írhatók elő, ha ezek egyértelműen meghatározott közérdekű célok eléréséhez szükségesek, továbbá arányosak és átláthatók. A kötelezettségeket rendszeresen felül kell vizsgálni.

(2) Sem e cikk (1) bekezdése, sem a 2002/19/EK irányelv (hozzáférési irányelv) 3. cikkének (2) bekezdése nem érinti a tagállamoknak azt a jogát, hogy az e cikkel összhangban tett intézkedések tekintetében szükség szerint megfelelő díjazást határozzanak meg, amennyiben ugyanakkor biztosítják, hogy – hasonló körülmények mellett – az elektronikus hírközlő hálózatokat szolgáltató vállalkozások között nem alkalmaznak diszkriminációt. Amennyiben díjazásról rendelkeznek, a tagállamok biztosítják, hogy ezt arányos és átlátható módon alkalmazzák.”

A nemzeti szabályozás

7 A 2004. október 8-i és 15-i nyolcadik tartományközi műsor-szolgáltatási módosító egyezménnyel (Achter Rundfunkänderungsstaatsvertrag) módosított 1991.

augusztus 31-i tartományközi műsor-szolgáltatási egyezmény (Rundfunkstaatsvertrag, a továbbiakban: RStV) 52. és 53. §-a ültette át az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikkének (1) bekezdését a Németországi Szövetségi Köztársaság belső jogába.

8 A televíziós csatornák analóg kábelhálózaton való továbbközvetítését illetően az RStV 52. §-ának (1) bekezdése így rendelkezik:

„Az Európában törvényes módon és a határokon átlépő televíziózásról szóló európai egyezménynek megfelelően sugárzott, a Szövetségi Köztársaság területén fogható televízió-műsorok egyidejű és módosítás nélküli továbbközvetítése a tartományi jogszabályok szerint a jelenleg rendelkezésre álló műszaki lehetőségek keretein belül megengedett. A televízió-műsorok továbbközvetítése a műsorszórásra vonatkozó európai rendelkezések tiszteletben tartásával felfüggeszthető. A tartományok által az analóg csatornák lekötése terén elfogadott jogszabályok megengedhetőek, ha egyértelműen meghatározott közérdekű célok eléréséhez szükségesek. E jogszabályok meghozatalát különösen a plurális, különböző nézeteknek teret adó médiaszabályozás biztosítása indokolhatja. A részletszabályokat, különösen a csatornakiosztás során felállítandó rangsort, a tartományok jogszabályai határozzák meg.”

9 Az RStV 53a. §-a előírja:

„Az 52. és az 53. §-t az [egyetemes szolgáltatási] irányelv 31. cikke (1) bekezdésének megfelelően rendszeresen, azaz háromévenként – első alkalommal 2007. március 31-én – felül kell vizsgálni.”

10 Alsó-Szászország tartományban a műsorszolgáltatás továbbközvetítésére és az analóg kábelhálózatokon keresztül történő médiaszolgáltatásokra a 2001. november 1-jei

médiatörvény (Niedersächsisches Mediengesetz) 2005. szeptember 6-án módosított, a jogvitára alkalmazandó változata (a továbbiakban: NMedienG) vonatkozik.

11 Az analóg kábelhálózat csatornakiosztásáról az NMedienG 37. §-ának (1), (2) és (7) bekezdése rendelkezik, amely kimondja:

„(1) A televízió-műsorok analóg vételét lehetővé tévő kábelhálózaton keresztül biztosítani kell legalább a jelen törvény szerint földfelszíni vagy kábelhálózat útján, illetve Alsó-Szászország tartomány valamely más jogszabályának megfelelően sugárzott televízió-műsorok vételének lehetőségét. Ha a kábelcsatornák eltérő műszaki kapacitással rendelkeznek, akkor az első mondatban említett műsorokat a legnagyobb kapacitással rendelkező csatornák kínálatába kell felvenni. A polgári célú műsorszolgáltatást illetően az első és a második mondatot kizárólag a 28. § (1) bekezdésében meghatározott területek vonatkozásában kell alkalmazni. […]

(2) Amennyiben nem áll rendelkezésre kellő számú csatorna a kábelen a többi televízió-műsor részére, az [NLM] rangsort állít fel a kábelcsatornán azon televízió-műsorok csatornakiosztásának rendezésére, amelyeket az (1) bekezdés értelmében nem vettek figyelembe. Az NLM a méltányosság alapján dönt a médiaszolgáltatásokról szóló tartományközi egyezmény (Staatsvertrag über Mediendienste) értelmében vett médiaszolgáltatásokról. E rangsor felállításánál a meghatározó tényező az, hogy a különböző műsorok, illetve szolgáltatások mennyiben járulnak hozzá a kábelhálózat kínálatának sokszínűségéhez; célszerű figyelembe venni a régió területén, illetve a tartományén kívül eső területeken a tájékoztatás terén felmerülő igényeket.

[…]

(7) A 28. § (1) bekezdésének megfelelően meghatározott területeken a kábelszolgáltatók a polgári műsorszolgáltatók kérelmére kötelesek legfeljebb egy televízió- és egy rádióadót térítésmentesen rendelkezésre bocsátani azok adásainak az említett területeken történő sugárzásához.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

12 A Kabel Deutschland Alsó-Szászország tartományban saját tulajdonában álló kábelhálózatokat üzemeltet. E kábelhálózatokon 32 folyamatosan fogható analóg csatornával rendelkezik.

13 Az alapeljárás 37 beavatkozója (a továbbiakban: műsorszolgáltatók) televíziós műsorszolgáltatást vagy médiaszolgáltatást („telemédiát”), néhányan közülük teleshopping formájában megnyilvánuló médiaszolgáltatást kínálnak. Televíziós műsorát, illetve telemédia-szolgáltatását e műsorszolgáltatók mindegyike a Kabel Deutschland kábelhálózatain keresztül szolgáltatja. Közülük néhányan televízió-műsorukat Alsó-Szászország tartomány egyes részein a digitális földfelszíni sugárzásra vonatkozó (Digital Video Broadcasting Terrestrial; a továbbiakban: DVB-T) szabvány szerint is sugározzák.

14 2005. szeptember 19-i határozatával az NLM, mint e tartomány illetékes hatósága, a Kabel Deutschland analóg kábelhálózatán rendelkezésre álló 32 televíziócsatorna kiosztásáról a következőképpen rendelkezett: 18 csatornát azon műsorszolgáltatóknak osztott ki, amelyek csatornái az NMedienG szerint „különleges csatornának” minősülnek, mivel azokat már a DVB-T szabvány szerint sugározzák; egy másik csatornát részben a Bürgerfernsehennek (polgári célú televízió), szintén mint az e törvény szerint meghatározott területeken különleges műsort sugárzó szolgáltatónak

osztott ki; a fennmaradó 13 csatornát illetően pedig, mivel több pályázó volt, mint amennyi rendelkezésre álló csatorna, az NLM az NMedienG 37. §-a (2) bekezdésének megfelelően rangsort állított fel a műsorszolgáltatók között.

15 E szabályozás a Kabel Deutschland analóg kábelhálózatának teljes lekötéséhez vezetett.

16 A Kabel Deutschland a 2005. szeptember 19-i határozattal szemben keresetet indított a Verwaltungsgericht Hannovernél, amelyben arra hivatkozott, hogy az NMedienG-nek az analóg kábelhálózat lekötése tárgyában hozott rendelkezései összeegyeztethetetlenek az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikkének (1) bekezdésével. A Kabel Deutschland szerint jogellenesnek kell minősíteni az NLM által előírt azon kötelezettséget, amely arra irányul, hogy vegyen fel analóg kábelhálózatába egyes műsorszolgáltatók televíziós csatornáit azért, mert azokat korábban már a DVB-T szabvány szerint sugározták Alsó-Szászország tartomány nagy részén, és ezért ezeket ugyanezen végfelhasználók számára hozzáférhetővé kell tenni. A Kabel Deutschland azt is kiemelte, hogy szerinte jogellenes az az előírás, amely őt arra kötelezi, hogy analóg kábelhálózatának teljes kapacitását használja ki olyankor, amikor – akárcsak a jelen esetben – több pályázó van, mint amennyi rendelkezésre álló analóg csatorna.

17 Az NLM a 2005. szeptember 19-i határozatának helyébe 2007. április 19-én egy új, hasonló határozatot léptetett, amely ugyancsak a Kabel Deutschland analóg kábelhálózatának teljes lekötéséhez vezetett. Egyes műsorszolgáltatók személyének megváltoztatása kivételével ez utóbbi határozatnak ugyanaz a tartalma, mint azon korábbi határozaté, amelynek a helyébe lépett; a Kabel Deutschlamd az utóbbi határozatot egy újabb eljárásban – amelyet az alapeljárás feleinek kérelmére felfüggesztettek – szintén megtámadta.

18 E körülmények között, mivel kétségei voltak a Kabel Deutschland részére az NMedienG 37. §-a alapján előírt kötelezettségnek – különösen annak arányos és ésszerű mivoltát illetően – az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikke (1) bekezdésével való összeegyeztethetőségéről, a Verwaltungsgericht Hannover felfüggesztette eljárását, és a következő kérdéseket terjesztette előzetes döntéshozatalra a Bíróság elé:

„1) Összeegyeztethető-e [az egyetemes szolgáltatási] irányelv 31. cikkének (1) bekezdésével valamely olyan rendelkezés, mint az [NMedienG] 37. §-ának (1) bekezdése, ha valamely kábelszolgáltatót arra köteleznek, hogy a rendelkezésére álló, folyamatosan fogható analóg kábelcsatornák több mint felébe olyan műsorokat vegyen fel, amelyeket – bár Alsó-Szászország területének egészét nem lefedve – a DVB-T szabvány szerint a földfelszínen már sugároz?

2) Összeegyeztethető-e [az egyetemes szolgáltatási] irányelv 31. cikkének (1) bekezdésével valamely olyan rendelkezés, mint az [NMedienG] 37. §-ának (1) bekezdése, ha valamely kábelszolgáltatót arra köteleznek, hogy analóg kábelhálózataiba a tartomány azon területein is televízió-műsorokat vegyen fel, amelyeken a kábelszolgáltatás végfelhasználói legalábbis egy földi antenna és egy dekóder segítségével ugyanezen televíziós műsorok DVB-T szabvány szerinti földi vételére is képesek lennének?

3) [Az egyetemes szolgáltatási] irányelv 31. cikke (1) bekezdésének első mondata szerinti „televízióműsor-terjesztő szolgáltatások” kifejezés alatt a médiaszolgáltatások, illetve a telemédia – például teleshopping – szolgáltatóit is érteni kell-e?

4) Összeegyeztethető-e [az egyetemes szolgáltatási] irányelv 31. cikkének (1) bekezdésével valamely olyan rendelkezés, mint az [NMedienG] 37. §-ának (2) bekezdése, ha a csatornák számának szűkössége esetén az illetékes nemzeti hatóságnak a pályázók olyan rangsorát kell felállítania, amely a kábelszolgáltató rendelkezésére álló csatornák teljes lekötéséhez vezet?"

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első, a második és a negyedik kérdésről

19 Első, második és negyedik kérdésével, amelyeket célszerű együttesen vizsgálni, a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra szeretne választ kapni, hogy az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikkének (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint az alapeljárásbeli, amely egyrészt arra kötelezi a kábelhálózat-üzemeltetőt, hogy analóg kábelhálózatába felvegye azokat a televíziócsatornákat és televíziószolgáltatásokat, amelyeket földfelszíni sugárzással már jelenleg is közvetítenek, ami e hálózat kapacitásának több mint felének lekötéséhez vezet, másrészt pedig a csatornák szűkössége esetén a pályázók között olyan rangsor felállítását írja elő, amely az említett hálózat rendelkezésre álló csatornái teljes egészének lekötéséhet vezet.

20 Előzetesen hangsúlyozni kell, hogy az egyetemes szolgáltatási irányelv a távközlési ágazat, a médiaágazat és az információtechnológiai ágazat azon egységes keretszabályozásának hatálya alá tartozik, amely a keretirányelvből és a különös irányelvekből áll, amelyek között szerepel az egyetemes szolgáltatási irányelv is, miként az a keretirányelv

(5) preambulumbekezdéséből kiderül. Ebből következik, hogy e keretszabályozást figyelembe kell venni az egyetemes szolgáltatási irányelv rendelkezéseinek értelmezésénél.

21 Az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikkének (1) bekezdése értelmében a tagállamok meghatározott rádióműsor- és televízióműsor-terjesztő szolgáltatások továbbítására vonatkozó, ésszerű továbbítási kötelezettségeket írhatnak elő a joghatóságuk alá tartozó, a nyilvánosság számára televízió-műsorok szétosztására szolgáló elektronikus hírközlő hálózatokat szolgáltató vállalkozások számára, abban az esetben, ha az ilyen hálózatok végfelhasználóinak jelentős hányada e hálózatokat használja a televízióműsorok vételének fő eszközeként. E rendelkezés azt is kimondja, hogy ilyen kötelezettségek csak abban az esetben írhatók elő, ha ezek egyértelműen meghatározott közérdekű célok eléréséhez szükségesek, továbbá arányosak és átláthatók.

22 Ahhoz, hogy a tagállamok „must carry" kötelezettséget írhassanak elő, az említett rendelkezés első mondata megköveteli, hogy a televíziócsatornák legyenek meghatározva, és hogy az elektronikus hírközlő hálózatok végfelhasználóinak jelentős hányada e hálózatokat használja a televízió-műsorok vételének fő eszközeként.

23 Az alapügyben, az előzetes döntéshozatalra utaló határozat szerint az analóg kábelhálózat megfelel ez utóbbi feltételnek, mivel Németországban a háztartások körülbelül 57%-a e módon veszi az adásokat, és így ez a leggyakrabban használt átviteli eszköz.

24 Ami azon csatornák meghatározottságát illeti, amelyek a „must carry" státuszban részesülhetnek, az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikke (1) bekezdésének szövegéből az következik, hogy a tagállamok kötelesek pontosan meghatározni, hogy mely csatornák részére adja meg a „must carry" státuszt.

25 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy az NMedienG 37. §-ának (1) bekezdése kimondja, hogy a televízió-műsorok analóg vételét lehetővé tévő kábelhálózaton keresztül biztosítani kell legalább a földfelszíni sugárzással leadott televízió-műsorok vételének lehetőségét. Az említett rendelkezés (2) bekezdésének megfelelően az illetékes hatóság által meghozandó határozatnak pontosan meg kell határoznia – a pályázók közötti rangsor felállításával – azokat a csatornákat, amelyeket a kábelhálózat üzemeltetője köteles továbbítani. Ennélfogva e rendelkezések pontosan meghatározzák azokat a csatornákat, amelyek részére a „must carry" státuszt megadják.

26 Önmagában az a körülmény, hogy a nemzeti szabályozás alkalmazása arra vezet, hogy a kábelhálózat üzemeltetője egyrészt köteles kínálatába felvenni – a rendelkezésére álló csatornák több mint felét lefedve ezzel – a földfelszíni sugárzással közvetített műsorokat, másrészt pedig a még rendelkezésére álló fennmaradó csatornákat az illetékes hatóság által felállított rangsor szerint kiválasztott műsorok sugárzására átengedni, nem zárja ki annak megállapítását, hogy e kötelezettségek az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikke (1) bekezdésének értelmében „meghatározott" televízió-műsorok továbbítására vonatkozónak minősülnek. Annak előírásával ugyanis, hogy a továbbítandó televízió-műsoroknak „meghatározottaknak" kell lenniük, az említett irányelv nem kíván mennyiségi feltételt szabni.

27 E körülményekre tekintettel azt kell megállapítani, hogy az NMedienG 37. §-a megfelel az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikke (1) bekezdésének első mondatában előírt és a jelen ítélet 22. pontjában felidézett feltételeknek.

28 Az előírt kötelezettségek arányosságának a kérdést előterjesztő bíróság által felvetett kérdését illetően emlékeztetni kell arra, hogy az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikkének (1) bekezdése szerint e kötelezettségeknek ésszerűeknek, arányosaknak, átláthatóknak, és egyértelműen meghatározott közérdekű célok eléréséhez szükségeseknek kell lenniük.

29 Az egyetemes szolgáltatási irányelv (43) preambulumbekezdése szerint ugyanis a tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy a joghatóságuk alá tartozó vállalkozások számára arányos kötelezettségeket állapítsanak meg, jogos közrendi megfontolások alapján, de e kötelezettségeket csak akkor lehet megállapítani, ha ezek a tagállamok által a közösségi jognak megfelelően, egyértelműen meghatározott közérdekű célok eléréséhez szükségesek, továbbá e kötelezettségeknek arányosaknak és átláthatóknak kell lenniük, és azokat rendszeres felülvizsgálatnak kell alávetni.

30 Az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikkének (1) bekezdése nem határozza meg a televízió-műsorok továbbításának kötelezettsége révén elérni kívánt közérdekű célokat, azok meghatározása – a közösségi joggal összhangban – a tagállamok feladata.

31 A tagállamok által meghatározott e közérdekű célok, és az e célok végrehajtására elfogadott intézkedések arányosságának értékelésénél – miként arra a jelen ítélet 20. pontja emlékeztet – figyelemmel kell lenni a távközlési ágazat, a médiaágazat és az információtechnológiai ágazat egységes keretszabályozására.

32 Miként az a keretirányelv (5) preambulumbekezdéséből következik, az átvitel szabályozását el kell választani a tartalom szabályozásától. Az említett preambulumbekezdés szerint, a közösségi keretszabályozás nem terjed ki a műsor-szolgáltatási tartalomra, és így ezen irányelv 1. cikkének (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy ezen irányelv és az egyetemes szolgáltatási irányelv nem érinti a közérdekű célok elérése érdekében a közösségi jognak megfelelően, nemzeti szinten – főként a tartalomszabályozás és az audiovizuális politika szabályozása terén – hozott intézkedéseket. A keretirányelv (6) preambulumbekezdése szerint az audiovizuális politikát és a tartalom szabályozását közérdekű célok – így a véleménynyilvánítás szabadsága, a médiapluralizmus, a pártatlanság, a kulturális sokszínűség, a társadalmi integráció, a fogyasztóvédelem és a kiskorúak védelme – érdekében alkalmazzák.

33 Külön hangsúlyozni kell a tájékoztatáshoz való jog mint alapvető szabadság fontosságát, amelynek jogosultjai a végfelhasználók, és amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságjogok védelméről szóló, Rómában 1950. november 4-én aláírt európai egyezmény 10. cikke értelmében a tagállamoknak kell biztosítaniuk.

34 Ebből eredően az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikke (1) bekezdésének értelmezése nem érinti azokat a nemzeti szabályozásokat, amelyek – főként a tartalomszabályozás és az audiovizuális politika szabályozása terén – a közösségi jog tiszteletben tartásával, közérdekű célok elérését szolgálják. E hatáskörmegosztásnak megfelelően az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikkének (1) bekezdése, amely annak IV. fejezetében található, és a „Végfelhasználói érdekek és jogok” címet viseli, nem jogosítja fel a kábelhálózat üzemeltetőjét arra, hogy megválassza a továbbítandó csatornákat, e jogot arra az esetre korlátozza, ha az az alkalmazandó nemzeti jog értelmében létezik.

35 A 31. cikk (1) bekezdéséből eredő továbbítási kötelezettségek arányosságának vizsgálatához megjegyzendő, hogy ami az alapeljárásbeli nemzeti szabályozás által elérni kívánt közérdekű célokat illeti, az NMedienG 37. §-ának az RStV 52. §-a (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett szövegéből az következik, hogy e szabályozás célja a pluralizmus biztosítása a médiában és az analóg kábelhálózatok kínálata sokszínűségének biztosítása.

36 Miként az az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kiderül, az RStV 52. §-a (1) bekezdésének célja az analóg kábelhálózatokon a lehető legszélesebb kínálat biztosítása, valamint a plurális társadalmon belüli vélemények sokszínűségének biztosítása, figyelembe véve az egyes regionális sajátosságokat és témaköröket. Az NMedienG 37. §-a e célt átveszi, és többek között annak (2) bekezdésében előírja, hogy a rangsor felállításánál a meghatározó tényező az, hogy a különböző műsorok, illetve szolgáltatások mennyiben járulnak hozzá a kábelhálózat kínálatának sokszínűségéhez,

és hogy ebben az összefüggésben célszerű figyelembe venni az Alsó-Szászország területén, illetve az azon kívül eső területeken a tájékoztatással kapcsolatban felmerülő igényeket.

37 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a pluralizmus megőrzése, amelyet az alapügybeli szabályozás biztosítani kíván, a szólásszabadsághoz kötődik, ahogyan azt az emberi jogok és alapvető szabadságjogok védelméről szóló európai egyezmény a 10. cikkében is védeni rendeli, mivel e szabadság a közösségi jogrend által biztosított alapvető jogok között szerepel (lásd a C-288/89. sz. Collectieve Antennevoorziening Gouda ügyben 1991. július 25-én hozott ítélet [EBHT 1991., I-4007. o.] 23. pontját; a C-148/91. sz. Veronica Omroep Organisatie ügyben 1993. február 3-án hozott ítélet [EBHT 1993., I-487. o.] 10. pontját; a C-23/93. sz. TV10-ügyben 1994. október 5-én hozott ítélet [EBHT 1994., I-4795. o.] 19. pontját és a C-250/06. sz., United Pan-Europe Communications Belgium és társai ügyben 2007. december 13-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-11135. o.] 41. pontját).

38 Ugyanakkor el kell ismerni, hogy az ilyen szabályozásnak közérdekű célja van, lévén, hogy Alsó-Szászország tartomány televíziós műsorkínálata plurális jellegének megőrzésére irányul, és olyan kultúrpolitika részét képezi, amelynek célja az azt alkotó, e tartományon belüli különféle – különösen társadalmi, kulturális és nyelvi – tényezőkhöz fűződő szólásszabadság biztosítása az audiovizuális médiában (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott United Pan-Europe Communications Belgium és társai ügyben hozott ítélet 42. pontját).

39 Ezzel összefüggésben a kérdést előterjesztő bíróság elsősorban arra szeretne választ kapni, hogy az NMedienG 37. §-a (1) bekezdésében foglalt, a Kabel Deutschland részére előírt azon kötelezettség, hogy a DVB-T szabvánnyal már sugárzott műsorokat felvegye a műsorkínálatába, ezáltal analóg kábelhálózatának több mint felét lekötve, az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikke (1) bekezdésének második mondata értelmében arányosnak minősül-e. Tehát az említett bíróság azt kérdezi, hogy az ilyen rendelkezés alkalmas-e a kitűzött cél elérésére, és nem lépi-e túl az e cél eléréséhez szükséges mértéket.

40 Önmagában az arra irányuló célkitűzés, hogy a végfelhasználóknak azonos kínálatot nyújtsanak a különféle átviteli eszközök révén, ellentétben áll azzal, hogy a műsorok továbbításának csak korlátozott kötelezettségét fogadják el, tekintettel arra a körülményre, hogy Alsó-Szászország területének egyes régióiban a végfelhasználók ugyanezen televíziós csatornákat földfelszíni hálózat révén is fogni tudják. Ráadásul e célkitűzés azt igényli, hogy a továbbítási kötelezettség alá tartozó analóg kábelhálózat csatornáinak száma megegyezzen a földfelszíni sugárzással közvetített csatornák számával. Így az alapügy tárgyát képező, a rendelkezésre álló csatornák több mint felének lekötését eredményező kötelezettség a kitűzött cél elérését lehetővé tévő, más ugyanilyen hatékony alternatív intézkedések hiányában, a földfelszíni sugárzással továbbított csatornák számára és az analóg kábelhálózat kapacitására figyelemmel, arányosnak minősülhet.

41 Mindenesetre annak megakadályozása érdekében, hogy a kábelhálózatok üzemeltetői ésszerűtlen és önkényesen meghatározott kötelezettségeknek legyenek alárendelve, egyrészt a továbbítási kötelezettség pontosításához ellenőrizni kell, hogy az alapügyben szóban forgó szabályozással létrehozott és a földfelszíni sugárzással továbbított csatornák átvételére szolgáló mechanizmus megfelelően működik-e, másrészt pedig azt, hogy ennek mik a gazdasági következményei a kábelhálózat üzemeltetőjére nézve.

42 Az említett szabályozással létrehozott átvételi mechanizmust illetően hangsúlyozandó, hogy a Bíróság, az EK 49. cikk értelmezése során kimondta, hogy a „must carry” státusz nem adható meg automatikusan az ugyanazon kereskedelmi műsorszolgáltató által sugárzott minden egyes televíziós csatornának, hanem annak megadásának azokra kell korlátozódnia, amelyek műsorainak globális tartalma alkalmas e célkitűzés megvalósítására. Másfelől az említett státusszal rendelkező kereskedelmi műsorszolgáltatók számára fenntartott csatornák száma nem haladhatja meg nyilvánvalóan az e célkitűzés megvalósításához szükséges számot (lásd a fent hivatkozott United Pan-Europe Communications Belgium és társai ügyben hozott ítélet 47. pontját).

43 Így meg kell vizsgálni, hogy az alapügy tárgyát képező szabályozással létrehozott átvételi mechanizmus ilyen automatizmust hoz-e létre.

44 Az analóg kábelhálózat tekintetében az NMedienG 37. §-ának (1) bekezdése megadja a „must carry” státuszt azoknak a televíziós csatornáknak, amelyeket korábban a DVB-T szabvánnyal sugároztak. A kérdést előterjesztő bíróság által a Bíróság részére megküldött ügyiratokból az derül ki, hogy e státusznak a DVB-T szabvánnyal sugárzott televíziós csatornák részére történő megadásához elvégzett kiválasztás az NMedienG rendelkezéseinek megfelelően a pluralizmus és a vélemények sokszínűségének szempontjain alapul, hiszen az e kiválasztásra vonatkozó határozatot az NLM közgyűlése e szempontok alapján fogadta el, amely független a közhatalomtól, és alapvetően a civil társadalom képviselőiből áll.

45 Következésképpen az átviteli mechanizmus nem hoz létre a jelen ítélet 42. pontjában említett automatizmust, csupán olyan műszaki eszközt képez, amely biztosítja, hogy a földfelszíni sugárzással továbbított és korábban ezen eszközzel való továbbításra arra való tekintettel engedélyezett csatornák, hogy hozzájárulnak a pluralizmushoz és a vélemények sokszínűségéhez, az analóg kábelhálózaton keresztül is továbbításra kerüljenek.

46 A kábelhálózat üzemeltetőjére rótt kötelezettségekből eredő gazdasági következményeket illetően meg kell vizsgálni, hogy e kötelezettségek ésszerűtlenek-e annálfogva, hogy olyan jellegűek, amelyek az üzemeltetőt akadályozzák abban, hogy kötelezettségeit – adott esetben műveleteinek egészére tekintettel – elfogadható gazdasági feltételek mellett teljesíthesse.

47 Ezen értékelés a kérdést előterjesztő bíróság hatáskörébe tartozik, ugyanakkor az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Bíróságnak kell biztosítania a nemzeti bíróság számára a közösségi jog értelmezésének minden olyan elemét, amely szükséges a nemzeti bíróság előtt lévő ügy megítéléséhez, akár hivatkozott ez utóbbi ezekre a kérdései megfogalmazásában, akár nem (lásd többek között a C-17/06. sz. Céline-ügyben 2007. szeptember 11-én hozott ítélet [EBHT 2007., I-7041. o.] 29. pontját).

48 Ennélfogva, azzal kapcsolatos értékelésében, hogy a szóban forgó szabályozás értelmében a kábelhálózat üzemeltetőjére rótt kötelezettségek ésszerűetlennek minősülnek-e, a kérdést előterjesztő bíróság feladata figyelembe venni egyrészt azt a tényt, hogy a kábelhálózat üzemeltetője szabadon dönthet arról, hogy hálózatának csatornáit analóg vagy digitális felhasználásra engedi-e át, hiszen ez utóbbi nem tartozik hasonló rendszerbe, másrészt pedig azt, hogy az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikkének (2) bekezdése feljogosítja a tagállamokat megfelelő díjazás meghatározására. E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság feladata megvizsgálni, hogy az előírt kötelezettségek olyan jellegűek-e, amelyek indokolják az ilyen díjazást.

49 Másodsorban a kérdést előterjesztő bíróság azt kérdezi, hogy az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikkének (1) bekezdésével ellentétes-e az NMedienG 37. §-ának (2) bekezdése, amiatt, hogy az kötelezi az illetékes szabályozó hatóságot arra, hogy a csatornakínálat szűkössége esetén a meglévő kapacitásra rangsort állítson fel a pályázók között, ami az analóg kábelhálózaton rendelkezésre álló csatornák teljes lekötéséhez vezet.

50 Az NMedienG 37. §-ának (2) bekezdéséből az következik, hogy amennyiben nem áll rendelkezésre kellő számú csatorna a kábelen a többi televízió-műsor részére, az NLM rangsort állít fel a kábelhálózaton azon televízió-műsorok csatornakiosztásának rendezésére, amelyeket e cikk (1) bekezdésének értelmében nem vettek figyelembe. E rangsor felállításánál e rendelkezés szerint a meghatározó tényező az, hogy a különböző műsorok, illetve szolgáltatások mennyiben járulnak hozzá a kábelhálózat kínálatának sokszínűségéhez.

51 E tekintetben el kell ismerni, hogy rangsor felállítása az analóg kábelhálózaton rendelkezésre álló, fennmaradó csatornák kiosztásának rendezésére az alapján, hogy a pályázók mennyiben járulnak hozzá e hálózat kínálatának sokszínűségéhez, alkalmas az említett rendelkezésben foglalt közérdekű célok elérésének biztosítására. Az olyan nemzeti rendelkezés ugyanis, mint az NMedienG 37. §-ának (2) bekezdése megfelelő

eszközt képez az elérni kívánt kulturális célkitűzés megvalósítására, mivel ilyen esetben az olyan jellegű, amely plurális és sokszínű kínálat vételét biztosítja az analóg kábelhálózaton keresztül a televíziónézők számára.

52 Ami azt a kérdést illeti, hogy az alapügyben szóban forgó szabályozás ésszerű és arányos módon valósítja-e meg e célkitűzéseket, emlékeztetni kell arra, hogy az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikkének (1) bekezdése nem jogosítja fel a kábelhálózat üzemeltetőjét arra, hogy megválassza a továbbítandó csatornákat, e jogot arra az esetre korlátozza, ha az az alkalmazandó nemzeti jog értelmében létezik.

53 Az audiovizuális politika keretében az említett szabályozás – a kereslethez viszonyítva a rendelkezésre álló csatornák szűkössége esetén – az illetékes hatóságra bízza azt a feladatot, hogy – attól függően, hogy azok mennyiben járulnak hozzá a kínálat sokszínűségéhez és a közönség tájékoztatásra irányuló igényeihez – kiválassza a pályázók közül az analóg kábelcsatornákat, ahelyett hogy megengedné a kábelhálózat üzemeltetője számára azt, hogy saját maga válassza ki ezeket, tisztán gazdasági megfontolásai szerint. Így e célkitűzés szükségessé teheti azt, hogy átlátható és a kábelhálózat-üzemeltető jogait biztosító eljárás keretében a rendelkezésre álló összes csatornát felhasználják a műsorok továbbítására, azért, hogy a továbbításra érdemes csatornáikra tekintettel a lehető legtöbb pályázó számára biztosítsák az analóg kábelhálózathoz való hozzáférés lehetőségét.

54 Következésképpen, mivel a nemzeti audiovizuális politika keretében előírt kötelezettségek a média pluralizmusának és sokszínűségének céljai megvalósításához szükségesek, az ilyen szabályozás főszabály szerint nem minősíthető aránytalannak.

55 Mindenesetre a nemzeti szabályozás által a kábelhálózat-üzemeltetővel szemben előírt kötelezettségekből eredő gazdasági következmények esetleges ésszerűtlenségét illetően a kérdést előterjesztő bíróság feladata annak megvizsgálása, hogy e kötelezettségek olyan jellegűek-e, amelyek az üzemeltetőt akadályozzák abban, hogy kötelezettségeit – adott esetben műveleteinek egészére tekintettel – elfogadható gazdasági feltételek mellett teljesíthesse.

56 Az előzőekben kifejtettek egészére tekintettel az első, a második és a negyedik kérdést úgy kell megválaszolni, hogy az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint az alapeljárás tárgyát képező, amely arra kötelezi a kábelhálózat-üzemeltetőt, hogy analóg kábelhálózatába felvegye azokat a televíziós csatornákat és televíziószolgáltatásokat, amelyeket földfelszíni sugárzással már jelenleg is közvetítenek, ami e hálózaton csatornakapacitása több mint felének lekötéséhez vezet, és amely a csatornák szűkössége esetén a pályázók között olyan rangsor felállítását írja elő, amely az említett hálózat rendelkezésre álló csatornái teljes egészének lekötéséhet vezet, amennyiben e kötelezettségek nem járnak ésszerűtlen gazdasági következményekkel, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

A harmadik kérdésről

57 E kérdéssel a kérdést előterjesztő bíróság arra szeretne választ kapni, hogy az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikke (1) bekezdésének értelmében vett „televízióműsor-terjesztő szolgáltatások” fogalmába beleértendők-e az olyan telemédia-szolgáltatások is, mint például a teleshopping-szolgáltatás.

58 Egyrészről megjegyzendő, hogy e rendelkezés nem tartalmazza a „televízióműsor-terjesztő szolgáltatások” fogalmának meghatározását. Ennélfogva e fogalom értelme-

zéséhez meg kell vizsgálni annak szövegét, valamint tárgyát, figyelemmel az egyetemes szolgáltatási irányelv céljára.

59 Ezen irányelv 31. cikkének (1) bekezdése szerint a tagállamok meghatározott rádióműsor- és televízióműsor-terjesztő szolgáltatások továbbítására vonatkozó, ésszerű továbbítási kötelezettségeket írhatnak elő az elektronikus hírközlő hálózatokat üzemeltető vállalkozások számára. Ebből a szempontból e rendelkezés szövege általános jelleggel utal a rádió- és televízió-műsorokra és szolgáltatásokra, anélkül hogy pontosan meghatározná, hogy e kötelezettségek milyen típusú szolgáltatások vonatkozásában írhatók elő, és főként anélkül, hogy kifejezetten meghatározná, hogy a telemédia-szolgáltatások szintén kaphatnak-e „must carry” státuszt.

60 Az említett rendelkezés ugyanis nem vonatkozik a televíziós csatornák és szolgáltatások tartalmára, hanem kifejezetten azoknak a távközlési hálózatok útján történő továbbításának szabályozására utal.

61 E megállapítást támasztja alá az egyetemes szolgáltatási irányelv (43) preambulumbekezdésének értelmezése is, amely szerint jelenleg a tagállamok bizonyos továbbítási kötelezettségeket rónak a rádió- és televízió-műsorok nyilvánosság számára történő közvetítését végző hálózatokra.

62 Következésképpen, az említett irányelv 31. cikkének (1) bekezdéséből, valamint e rendelkezés céljából az következik, hogy a közösségi jogalkotó a televíziószolgáltatások tartalma terén a „must carry” kötelezettség semminemű korlátozásáról nem rendelkezett.

63 Másrészről kiemelendő, hogy a Bíróságnak már volt alkalma az 1997. június 30-i 97/36/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 202., 60. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 2. kötet, 321. o.) módosított, a tagállamok törvényi, rendeleti vagy közigazgatási intézkedésekben megállapított, televíziós műsorszolgáltató tevékenységre vonatkozó egyes rendelkezéseinek összehangolásáról szóló, 1989. október 3-i 89/552/EGK tanácsi irányelv (HL L 298., 23. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 1. kötet, 224. o.; a továbbiakban: 89/552 irányelv) értelmében vett „televíziós műsorszolgáltatás" fogalmának megvizsgálására.

64 A C-89/04. sz. Mediakabel-ügyben 2005. június 2-án hozott ítéletében (EBHT 2005., I-4891. o.) ugyanis a Bíróság kimondta, hogy valamely szolgáltatás a 89/552 irányelv 1. cikkének a) pontja szerinti „televíziós műsorszolgáltatás" fogalmába tartozik, ha televíziós műsoroknak a közönség számára történő közvetítéséből áll, vagyis határozatlan számú lehetséges tévénéző számára közvetítik, akiknek ugyanazokat a képeket egyidejűleg továbbítják. E tekintetben e fogalmom döntő kritériuma tehát a televízió-műsoroknak a „közönség számára" való továbbítása, amely kérdés vizsgálatánál elsősorban tehát a szolgáltató szempontját kell előnyben részesíteni. A Bíróság ezenkívül ebben az ítéletben azt is kimondta, hogy ezen értékelésnél a képek továbbításának módja nem meghatározó tényező.

65 Márpedig kiemelendő, hogy a különféle elektronikus távközlő hálózatok útján továbbított olyan telemédia-szolgáltatásokat, mint például a teleshopping-szolgáltatás, az azok esetében alkalmazott továbbítási módtól függetlenül, a „közönség számára" szánják. Ebből következik, hogy az említett szolgáltatások a 89/552 irányelv értelmében vett „televíziós műsorszolgáltatások".

66 Ezen elemzés alkalmazható az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikke (1) bekezdésének értelmében vett „televízióműsor-terjesztő szolgáltatások" fogalmára is. Amint arra a jelen ítélet 52. és 53. pontja rámutat, e rendelkezésnek ugyanis nem az a célja, hogy meghatározza az említett szolgáltatásokat, hanem az, hogy a „must carry" kötelezettség előírásával szabályozza azok továbbítását. Következésképpen, az olyan telemédia-szolgáltatások, mint a teleshopping-szolgáltatás, televízióműsor-terjesztő szolgáltatásoknak minősülnek az említett rendelkezés értelmében, és azok e rendelkezés hatálya alá tartoznak.

67 Ugyanakkor a telemédia-szolgáltatások, mint televízióműsor-terjesztő szolgáltatások, csak akkor tartoznak a tagállamok által előírt „must carry” kötelezettség hatálya alá, ha esetükben teljesülnek az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikkének (1) bekezdésében előírt azon feltételek, amelyeket a jelen ítélet 22. és 26. pontja felidéz.

68 A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak eldöntése, hogy az alapeljárásbeli ügy körülményeinek egészére tekintettel e feltételek teljesülnek-e.

69 A harmadik kérdést úgy kell megválaszolni, hogy az egyetemes szolgáltatási irányelv 31. cikke (1) bekezdésének „televízióműsor-terjesztő szolgáltatások” fogalma magában foglalja az olyan telemédia-szolgáltatásokat is, mint a teleshopping-szolgáltatás, amennyiben az említett rendelkezésben előírt feltételek teljesülnek, aminek eldöntése a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

A költségekről

70 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

1) Az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról szóló, 2002. március 7-i 2002/22/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv („egyetemes szolgáltatási irányelv") 31. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint az alapeljárás tárgyát képező, amely arra kötelezi a kábelhálózat-üzemeltetőt, hogy analóg kábelhálózatába felvegye azokat a televíziócsatornákat és televíziószolgáltatásokat, amelyeket földfelszíni sugárzással már jelenleg is közvetítenek, ami e hálózat csatornakapacitásának több mint felének lekötéséhez vezet, és amely a csatornák szűkössége esetén a pályázók között olyan rangsor felállítását írja elő, amely az említett hálózat rendelkezésre álló csatornái teljes egészének lekötéséhet vezet, amennyiben e kötelezettségek nem járnak ésszerűtlen gazdasági következményekkel, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

2) A 2002/22 irányelv 31. cikke (1) bekezdésének „televízióműsor-terjesztő szolgáltatások" fogalma magában foglalja a televíziós műsorszolgáltatók olyan szolgáltatásait is, mint a teleshopping-szolgáltatás, amennyiben az említett rendelkezésben előírt feltételek teljesülnek, aminek eldöntése a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

Aláírások